

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216217335
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216217335.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a. s., IČO: 36 854 140, so sídlom Žižkova 11, Bratislava, právne zastúpeného: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, Bratislava, proti žalovaným: 1/ W. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. ulica XXX/XX, Q., 2/ P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX/X, Q., o zaplatení sumy 2.660,03 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 16. augusta 2019, č. k. 15Csp/308/2016-112, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a III. vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 2/ p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má voči žalovanej 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému 1/ a žalovanej 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.660,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.633,25 eur od 01.10.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku II. súd žalobu vo zvyšku zamietol a vo výroku III. žalobcovi priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania v rozsahu 100 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie súd I. inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 290 CSP, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1 OZ, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 517 ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predložená zmluva bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Žalovaní nárok žalobcu nijako nespороvali po vecnej, ako ani po právnej stránke. Vyhodnotením vykonaného dokazovania, a to aj s ohľadom na splnenie náležitostí úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z. súd dospel k záveru, že žaloba v časti o zaplatenie 2.660,03 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.633,25 eur od 01.10.2016 do zaplatenia bola podaná dôvodne, keď suma 2.660,03 eur je súčtom zvyšku nezaplatenej istiny úveru 1.885,21 eur, nezaplatených zmluvných úrokov vzniknutých a vyčíslených do predčasného zosplatenia úveru (15.11.2013) vo výške 74,11 eur, úrokov z omeškania vzniknutých a vyčíslených do 30.09.2016 vo výške 563,36 eur a omeškaných poplatkov vo výške 137,35 eur. Predmetný úver bol pre omeškanie s platením mesačných splátok v súlade s úverovou zmluvou (bod 9 Obchodných podmienok pre ČSOB spotrebiteľské úvery v znení účinnom od 08.04.2009 tvoriacich súčasť zmluvy o úvere) a zákonnou

úpravou (§ 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka - predchádzajúca výzva z 15.09.2013) predčasne zosplatnený s účinnosťou ku dňu 15.11.2013, čím vznikla žalovaným povinnosť jednorazovo uhradiť banke celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. Žalovaní do zosplatnenia úveru uhradili celkovo 6.226,52 eur, z toho na istinu úveru podľa prehľadu splácania na č.l. 36 bola započítaná suma 4.114,79 eur, pričom žalovaní po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby, a ani potom počas konania už žiadne ďalšie úhrady neuskutočnili. Na základe uvedeného súd žalobe v časti sumy 2.660,03 eur s prislúchajúcimi nevyčíslenými úrokmi z omeškania tak ako je uvedené vo výroku I ako dôvodnej vyhovel, pretože súd mal s poukazom na obsah zmluvy a na citované zákonné ustanovenia dostatočne preukázanú opodstatnenosť uplatneného nároku v tejto časti. Na základe uvedeného súd zároveň zaviazal žalovaných aj k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.633,25 eur v zmysle citovaných ustanovení od 01.10.2016 do zaplatenia, keďže sa žalovaní s plnením týchto svojich záväzkov nepochybne dostali do omeškania. Na žiadosť žalovanej 2/ na povolenie splácania dlhu nemohol prihliadnuť, pretože žalovaná 2/ sa nedostavila na pojednávanie a ani predtým nijakým spôsobom svoje finančné a majetkové pomery nezdokladovala, čo súdu bránilo v rozhodovaní o takej žiadosti. Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 16.08.2019, ktoré súd vykonal v neprítomnosti žalovaných v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, nakoľko sa riadne a včas predvolaní žalovaní na pojednávanie nedostavili, a to žalovaný 1/ bez akéhokoľvek ospravedlnenia a žalovaná 2/ z dôvodu práceneschopnosti, pričom však ani jeden zo žalovaných nepožiadala o odročenie pojednávania. Čo sa týka námietky žalovanej 2/ ohľadom prípadného zániku jej záväzku z úverového vzťahu vyporiadaním BSM medzi ňou a žalovaným 1/, súd uvádza, že táto námietka je neopodstatnená, pretože taký rozsudok je záväzný len vo vzťahu k stranám sporu (§ 228 ods. 1 CSP) a nie je záväzný voči tretím osobám a nemá vplyv na zmenu v osobe dlžníka. Pokiaľ ide o uplatnené zmluvné úroky vzniknuté a vyčíslené za obdobie od 16.11.2013 do 30.09.2016 vo výške 536,58 eur a zmluvné úroky vo výške 9,90 % ročne zo sumy 1.885,21 eur od 01.10.2016 do zaplatenia, súd tento nárok nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol (výrok II), pretože podľa názoru súdu z ust. § 502 a § 503 Obchodného zákonníka vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného zosplatnenia, pričom následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998). Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti (v časti prevyšujúcej nárok priznaný vo výroku I) zamietol (výrok II). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1, 2 CSP, pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania proti žalovaným v rozsahu 100 %, keďže žalobca bol v tejto sporovej veci úspešný na 100 % v časti istiny rozhodujúcej pre určenie celkového úspechu strany v spore. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolania žalovaná 2/, v ktorom uviedla, že s predmetným rozhodnutím súdu sa nestotožňuje a podáva odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď súd v predmetnej veci vydal rozsudok dňa 16.8.2019 a v tomto období bola práceneschopná, ktorú skutočnosť včas a pred pojednávaním oznámila súdu a preukázala potvrdením o PN, ktoré jej bolo vystavené zo strany ošetrojúceho lekára. Z uvedeného objektívneho dôvodu nemohla byť prítomná na tomto pojednávaní a žiadala odročiť pojednávanie a v zmysle § 183 ods. 1 OSP malo byť pojednávanie odročené tak, aby bola zachovaná možnosť riadnej ochrany jej práv v predmetnom spotrebiteľskom spore. Súd napriek tomu pojednávanie neodročil a bez jej prítomnosti vydal rozsudok, ktorý ju zaviazal spoločne s exmanželom plniť žalobcovi. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým napadnutý rozsudok zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

5. Žalovaný 1/ odvolací návrh nepodal.

6. K odvolaniu žalovanej 2/ zaslal písomné vyjadrenie žalobca, v ktorom uviedol, že žiada, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom výroku potvrdil a zaviazal žalovanú 1/ k náhrade trov odvolacieho konania. Poukázal na základný nedostatok argumentácie žalovanej 2/, a to skutočnosť, že žalovaná 2/ síce ospravedlnila svoju neúčast na pojednávaní, ale nepožiadala o odročenie pojednávania. Sama skutočnosť, že sa pojednávania nezúčastní automaticky nezakladá žiadosť o odročenie pojednávania. Z ust. § 183 ods. 1 CSP jednoznačne vyplýva, že o odročenie musí strana aktívne požiadať. A v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 226/2018, v ktorom sa uvádza, že pre legítimne pojednávanie v neprítomnosti účastníka musia byť splnené súčasne dve podmienky, a to

účastník bol riadne predvolaný a absentuje žiadosť účastníka o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozhodnutiu bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej 2/ nie dôvodné, v dôsledku čoho je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť.

8. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha od žalovaných 1,2/ solidárne zaplata sumy 2.660,03 eur spolu s úrokom vo výške 536,58 eur, úrokom vo výške 9,9 % ročne zo sumy 1.885,21 eur od 1.10.2016 do zaplata, úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 2.633,25 eur od 1.10.2016 do zaplata.

9. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnoti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne výrokov I. a III.

10. Žalovaná 2/ vo svojom odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko dňa 16.8.2019 bolo vo veci nariadené pojednávanie, ktorého sa nemohla zúčastniť z dôvodu, že bola práceneschopná, ktorú skutočnosť oznámila súdu a preukázala aj potvrdením o práceneschopnosti a zároveň požiadala o odročenie pojednávania, avšak súd aj napriek tomu dňa 16.8.2019 pojednával a vo veci vyhlásil rozsudok.

11. Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle konštantnej súdnej judikatúry rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 102/04, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/102/2001 a 5Cdo/93/2000). Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

12. Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 148/2011, ktorý konštatuje, že podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom

rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. I.ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napr. sp. zn. IV.ÚS 115/03, III.ÚS 119/03, III.ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04).

15. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudská práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, seria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, príp. iný účastník konania, stručne jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 ods. 2 CSP (§ 157 ods. 2 OSP) pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práva na tento argument (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 410/03).

16. Súd, ktorý sa vysporiada s argumentáciou účastníka konania, nemôže ju odmietnuť len pre nesprávnosť, ale musí uviesť, v čom táto nesprávnosť konkrétne spočíva. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné (s ktorými sa súd musí vyrovnáť). Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí Vetrenko v. Moldavsko (rozhodnutie z 18. mája 2010) uviedol, že opomenutie zaoberať sa podstatnými argumentmi alebo zjavne svojvoľne (arbitrárne) zaoberanie sa takýmito argumentmi, je nezlučiteľné s ideou spravodlivého procesu.

17. V čase vydania rozsudku súdu prvej inštancie účinný CSP stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu pri konaní a rozhodovaní. Účastníci by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 189/2010 z 24. mája 2011, č. k. 7 Cdo 42/2010 zo 17. októbra 2011). Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Procesný postoj strany zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

18. Podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

19. Podľa § 177 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie.

20. Podľa § 180 Civilného sporového poriadku po vyvolaní veci súd zistí, či sa dostavili osoby, ktoré boli na pojednávanie predvolané. Ak sa tieto osoby nedostavili, súd rozhodne, či sa pojednávanie bude konať v ich neprítomnosti, a otvorí pojednávanie.

21. Podľa § 183 ods. 1 Civilného sporového poriadku pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť.

22. Podľa § 183 ods. 2 Civilného sporového poriadku od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu.

23. Podľa § 183 ods. 3 Civilného sporového poriadku strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

24. Podľa § 183 ods. 4 Civilného sporového poriadku ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania.

25. Z obsahu spisu vyplýva, že vo veci bol vytyčený termín pojednávania na deň 16.8.2019 o 8.15 hod. dňa 20.5.2019 a súčasťou predvolania na pojednávanie bolo aj poučenie o procesných právach a povinnostiach sporových strán, a to aj v zmysle ust. § 183 a § 184 ods. 2 CSP. Žalovanej 2/ bolo predvolanie na termín pojednávania doručené dňa 14.6.2019. Dňa 15.8.2019 bolo súdu doručené podanie žalovanej 2/ označené ako ospravedlnenie, v ktorom uvádza, že nevie sa zúčastniť pojednávania, ktoré sa bude konať dňa 16.8.2019 o 8.15 hod. zo zdravotných dôvodov a súčasťou tohto ospravedlnenia bolo aj vystavené potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti od 15.8.2019 MUDr. Alžbetou Tóthovou. Zo Zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.8.2019 vyplýva, že súd v nej konštatoval, že na pojednávanie sa nedostavila riadne a včas predvolaná žalovaná 2/, ktorá podaním zo dňa 15.8.2019 ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní zo zdravotných dôvodov pričom priložila aj doklad o PN, avšak týmto podaním zároveň nepožiadala o odročenie pojednávania z dôvodu, aby súd nekonal v jej neprítomnosti. Súd následne vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu, žalovaného 1/ a žalovanej 2/.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami CSP a citovanými zásadami spravodlivého súdneho procesu a svojím postupom neodňal žalovanej 2/ možnosť konať pred súdom. Z obsahu spisu jasne vyplýva, že žalovaná 2/ svojím podaním zo dňa 15.8.2019 len ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní dňa 16.8.2019, avšak zároveň nepožiadala o odročenie pojednávania a to aj napriek procesnému poučeniu v zmysle §§ 183, 184 CSP zo strany súdu v predvolaní na pojednávanie. Z uvedeného dôvodu tak súd prvej inštancie nemal dôvod pojednávanie odročiť aj keď preto možno boli u žalovanej 2/ vážne dôvody (preukázanie jej práceneschopnosti), avšak absentovala jej žiadosť o odročenie pojednávania, ktorá zákonná podmienka musela byť splnená kumulatívne.

27. Z uvedeného dôvodu, tak súd prvej inštancie vyššie opísaným správnym procesným postupom neznemožnil strane - žalovanej 2/, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a preto odvolaciemu súdu nezostala iná možnosť, ako rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešný žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho

konania voči žalovanej 2/ v celom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).